

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Terezou Kučerovou,
ve věci

žalobkyně: T. T. D., narozená dne
bytem
státní příslušnost:
zastoupená advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4 – Nusle

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 10. 2024, č. j. MV-127939-4/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo vnitra“), ze dne 27. 6. 2024, č. j. OAM-15508-38/ZR-2023 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byla výrokem I. podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost povolení k trvalému pobytu žalobkyně na území České republiky, neboť žalobkyně pobývala mimo území ČR nepřetržitě po dobu delší než 6 let a výrokem II. byla dle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalobkyni stanovena lhůta 60 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí pro vycestování z území ČR.
2. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaná rozhodnutím ze dne 18. 10. 2024 č. j. MV-127939-4/SO-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

II. Shrnutí žaloby

3. Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně dne 18. 11. 2024 ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích žalobu, kterou se domáhá, aby soud napadené zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
4. Žalobkyně v podané žalobě shrnula, že nesouhlasí s argumentací žalované, jíž odůvodňuje zrušení povolení k trvalému pobytu. Dle jejího názoru žalovaná nesprávným a konkrétní situaci žalobkyně nepřiléhavým způsobem aplikovala ustanovení zákona, dopustila se zásadních chyb v aplikaci či výkladu právních norem a zatížila tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
5. V první řadě žalobkyně namítá, že správním orgánem nebyl řádně zjištěn skutkový stav. Dle žalobkyně správní orgán nepřijal tvrzení o jejím nuceném pobytu ve Vietnamu z důvodu péče o nemocnou matku, ztráty cestovního dokladu, svatby a narození dcery, neboť jej neprokázala. Podotkla, že k prokázání těchto skutečností nebyla ze strany správního orgánu nikterak vyzvána, přičemž na výzvu by tak učinila. V této souvislosti žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za vnitřně rozporné, neboť jí žalovaná přičítá k tíži, že „*nic neprokázala*“, zároveň však žalovaná uvádí, že ministerstvo vnitra nebylo povinno se zabývat důvody nepřítomnosti žalobkyně na území. Vedle toho žalobkyně žalované, resp. ministerstvu vnitra, vytkla neprovedení výsledku bratrance, který s žalobkyní podniká a je obeznámen se všemi podstatnými skutečnostmi jejího života, přičemž samotné odmítnutí bylo strohé a nebylo řádně odůvodněno.
6. Dále žalobkyně namítla, že se žalovaná nikterak blíže nezabývala tím, že od jejího přicestování do zrušení jejího trvalého pobytu uplynula doba téměř tří let. Za tuto dobu se zde žalobkyně dle svého vyjádření integrovala, obnovila si své zázemí, obstarává si finanční prostředky pro živobytí a splácení dluhu u VZP. Taktéž její dcera si podala žádost o sloučení s matkou. Dle žalobkyně vše svědčí o tom, že zrušení jejího pobytu by bylo nepřiměřené, přičemž by mělo probíhat v brzkých termínech po návratu cizinců, kdy si zde cizinci nestačili vytvořit zázemí. Po téměř 3 letech je zjištění přiměřenosti dle

žalobkyně naprosto odlišné a je nutné jej blíže rozvést. K tomuto žalobkyně odkázala na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 2. 2022, č. j. 15 A 60/2020-52, který se týkal dle žalobkyně obdobné situace. Žalobkyně dále rozvedla, že je do zdejší společnosti plně etablovaná. Zrušením jejího trvalého pobytu bude vystavena situaci, kdy bude nucena vycestovat a složitě žádat o navrácení trvalého pobytu. Přitom pro ni bude zásadní problém prokázat příjmy, neboť správní orgány zpravidla příjmy ze zahraničí či potenciální příjmy, které žalobkyni mohou plynout v případě vyhovění žádosti, nikterak neakceptují. Současně dle žalobkyně mají správní orgány problémy i se společně posuzovanými osobami, které nejsou v přímé linii, kdy i přes judikaturu, tyto příjmy neakceptují. Žalobkyně shrnula, že zrušení trvalého pobytu bude mít fatální dopad do jejího života, neboť jí bude fakticky znemožněn návrat do ČR.

7. Žalobkyně dále nesouhlasí se závěry správních orgánů stran posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života jejího a jejích rodinných příslušníků. V této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, ve kterém se soud zabýval povinností posoudit dopady rozhodnutí dle

§ 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do soukromého a rodinného života. Dle žalobkyně je nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života neurčitým právním pojmem, nikoliv správním uvážením, což však správní orgány dle jejího názoru nikterak nerefletovaly. K tomu žalobkyně odkázala na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37, vztahující se k posuzování vlivu dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Vedle toho žalobkyně odkázala též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-34, ve kterém se soud v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění zabýval hodnocením nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života cizince na základě hledisek stanovených judikaturou Evropského soudu pro lidská práva a judikaturou vnitrostátních soudů.

8. Žalobkyně uzavřela, že správní orgány způsobily nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť nezjistily všechna hlediska pro posouzení přiměřenosti dopadů do jejího života. V této souvislosti žalobkyně zmínila, že žije na území ČR již 21 let, rádně zde podniká, obstarává finanční prostředky pro obživu sebe, své rodiny. Taktéž splácí dluh u VZP, který v případě zamítnutí žaloby bude dle jejího vyjádření nedobyvatelný, neboť potenciální příjmy ve Vietnamu jsou tristní a sotva stačí na obživu. Závěrem žalobkyně uvedla, že jejím jediným přáním je mít možnost pobývat v ČR a přivést sem svoji rodinu, kdy již za tímto účelem podnikla potřebné kroky.
9. Součástí žaloby byla též žádost o přiznání odkladného účinku žalobě. O této žádosti krajský soud rozhodl usnesením ze dne 18. 12. 2024, č. j. 64 A 13/2024-39, a to tak, že žalobě odkladný účinek nepřiznal.

II. Shrnutí vyjádření žalované

10. Žalovaná v rámci vyjádření k žalobě navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. V této souvislosti shrnula průběh správního řízení a žalobní námitky žalobkyně odmítla. Odkázala přitom na spisový materiál a napadené rozhodnutí. Dodala, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala.

Shoda s prvopisem: J. M.

11. Znovu pak žalovaná konstatovala, že důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu byla skutečnost, že žalobkyně pobývala mimo území ČR minimálně od roku 2007 do 19. 1. 2022, kdy pobývala ve Vietnamu.
12. Podle názoru žalované napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád v § 68 odst. 3 stanoví pro odůvodnění rozhodnutí. Uvedla, že přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, jak se vypořádala s námitkami žalobkyně uvedenými v odvolání, z jakých důvodů je považovala za mylné či nerozhodné a jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů. Z uvedených důvodů je žalovaná přesvědčena, že věc byla posouzena správně a v souladu se zákonem.

III. Právní hodnocení krajského soudu

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“). Ve věci rozhodl v rámci ústního jednání dne 20. 1. 2025. Tohoto jednání se zúčastnil pouze právní zástupce žalobkyně, žalovaná se z jednání omluvila s tím, že souhlasila s jeho konáním v její nepřítomnosti. Během tohoto jednání právní zástupce žalobkyně setrval na svých v řízení uplatněných stanoviscích.
14. Žaloba není důvodná.
15. Žalobkyně v prvé řadě namítla nedostatečné zjištění skutkového stavu věci ve spojení s vnitřní rozporností napadeného rozhodnutí. Žalovaná měla žalobkyni přičítat k tíži neprokázání důvodů pobytu mimo území ČR a zároveň tvrdit, že Ministerstvo vnitra nebylo povinno se důvody nepřítomnosti žalobkyně na území zabývat.
16. Podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců platí, že *„[m]inisterstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let“*.
17. Krajský soud vyšel z toho, že citované ustanovení nedává ministerstvu vnitra prostor k uvážení důvodů, pro které nebyla žalobkyně přítomna na území ČR. Oproti tomu lze například dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců akceptovat nepřítomnost cizince mimo území států Evropské unie delší než 12 měsíců, pokud je nepřítomnost dána v tomto ustanovení vyjmenovanými „závažnými důvody“. Z ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců tedy jasně vyplývá, že při pobytu delším než 6 let mimo území ČR má být platnost povolení k trvalému pobytu cizinci zrušena (srov. „*ministerstvo zruší platnost*“). Při naplnění jasně formulované hypotézy právní normy obsažené v citovaném ustanovení, tj. nepřítomnosti cizince na území ve stanovené délce, neměly správní orgány jinou možnost než přistoupit ke zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně, aniž by zkoumaly důvody její nepřítomnosti. Nejvyšší správní soud v této souvislosti judikoval, že v řízení vedeném dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců správní orgány mohou zjišťovat a vyhodnocovat jen skutečnosti ohledně doby, po kterou cizinec pobýval mimo území ČR (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39).
18. V rámci správního řízení žalobkyně vyjmenovala důvody, pro které byla nucena setrvat ve Vietnamu, resp. mimo území ČR. Tyto ve svém souhrnu spočívaly v péči o nemocnou matku, ztrátě cestovního dokladu, svatbě a následném narození dcery. Tyto důvody s

ohledem na znění zmíněného ustanovení zákona nebyly pro rozhodnutí ve věci podstatné. Krajský soud neshledal, že by správní orgány kladly žalobkyni k tíži, že uvedené důvody neprokazovala. Zároveň není zřejmé, proč by žalobkyně měla být ze strany správních orgánů k prokázání těchto důvodů vyzývána. Mezi účastníky je nesporné, že žalobkyně pobývala mimo území ČR po dobu delší než 6 let. Konkrétně dle vlastního vyjádření žalobkyně od roku 2007 do ledna roku 2022 (srov. protokol o výsledku žalobkyně ze dne 22. 3. 2024, který je součástí správního spisu). Důvod pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců byl proto naplněn. Krajský soud konstatuje, že neshledal tvrzenou vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí. Námitku nesprávně zjištěného skutkového stavu, zejména tedy skutečnosti, zda byla splněna podmínka nepřítomnosti na území ČR po dobu delší než 6 let, žalobkyně blíže nerozvádí, proto se jí krajský soud dále nezabýval.

19. Pokud jde o neprovedení výsledku v žalobě blíže neoznačeného bratrance, který má s žalobkyní podnikat, žalobkyně v rámci svého vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 13. 5. 2024, které je součástí správního spisu, uvedla, že výslech pana N. H. D., nar. X, navrhovala „*jednak za účelem dalšího prokázání důvodů, pro které účastnice řízení pobývala ve Vietnamu a dále za účelem prokázání vážnosti úmyslu účastnice řízení na území České republiky trvale pobývat*“. Ministerstvo vnitra nevyhovění tomuto důkaznímu návrhu zdůvodnilo na straně 7. prvostupňového rozhodnutí. Dle ministerstva vnitra není sporné, že žalobkyně pobývala mimo území ČR nepřetržitě po dobu delší než 6 let. Není zároveň zpochybňována skutečnost, že žalobkyně má v ČR zaměstnání a plánuje zde podnikat, resp. založit restauraci. Proto výslech bratrance žalobkyně ministerstvo vnitra považovalo za nadbytečný s tím, že by zjevně nepřinesl žádné nové informace podstatné pro rozhodnutí ve věci.
20. Krajský soud konstatuje, že v souvislosti s neprovedením navrhovaného výsledku neshledal žádné pochybení. Jak již krajský soud ozřejmil výše, důvody nepřítomnosti žalobkyně na území ČR nejsou pro zrušení povolení k trvalému pobytu z důvodu dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců rozhodné. Současně v rámci správního řízení nebyla žádným způsobem zpochybňována vážnost vůle žalobkyně na území ČR po svém návratu trvale pobývat, resp. zde realizovat žalobkyní uvedené plány do budoucna. Dle názoru krajského soudu navrhovaný výslech nebyl způsobilý přinést či objasnit žádné pro věc podstatné skutečnosti. Zamítnutí tohoto důkazního návrhu bylo plně v souladu se zásadou rychlosti a hospodárnosti správního řízení (srov. § 6 správního řádu). Ministerstvo vnitra neprovedení důkazního návrhu adekvátně odůvodnilo. Tato žalobní námitka proto není důvodná.
21. Stěžejní otázkou v projednávané věci je, zda napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně. Přitom dle obsahu žalobní argumentace žalobkyně namítá jednak to, že správní orgány přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do jejího rodinného a soukromého života posoudily nedostatečně, když v této souvislosti namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Současně žalobkyně namítá nesprávné posouzení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do jejího rodinného a soukromého života správními orgány, resp. se domáhá přezkumu napadeného rozhodnutí z tohoto hlediska krajským soudem.

22. V této souvislosti krajský soud na úvod připomíná, že v případě zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ze zákona explicitně nevyplývá povinnost správních orgánů posuzovat přiměřenost dopadů takových rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince. Nejvyšší správní soud se k posouzení přiměřenosti zrušení povolení k trvalému pobytu z tohoto důvodu vyjádřil například v rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, č. 3990/2020 Sb. NSS, kde uvedl, že „[p]odmínky § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců jsou nastaveny tak, že zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu z tohoto zákonného důvodu v naprosté většině případů nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a ani k porušení článku 8 Úmluvy, která je součástí ústavního pořádku ČR. „Obecný“ test proporcionality dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do rodinného a soukromého života cizince provedl v § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců již zákonodárce. Z hlediska vnitrostátní právní úpravy – v běžných případech a v obecné rovině – lze předpokládat, že soustavný a dlouhodobý, více než 6 let trvající pobyt cizince mimo ČR zpřetrhá vazby k ČR (rozsudek ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 338/2016-39, bod 16). Řízení vycházející z naplnění skutkových podstat vyjmenovaných v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zákonodárce pojal tak, aby ministerstvo nemuselo v každém jednotlivém případě zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince dle § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47, bod 16; ze dne 5. 12. 2018, č. j. 1 Azs 377/2018-32, bod 21, a další). S ohledem na citované závěry lze shrnout, že zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu z důvodu dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců v naprosté většině případů nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.
23. V citovaném rozsudku však Nejvyšší správní soud konstatoval také, že „[z] tohoto pravidla existují výjimky, v nichž vyvstane potřeba posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí přímo z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; k tomu naposledy rozsudek ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, bod 13, a judikatura tam citovaná). [...] NSS si je vědom toho, že článek 8 Úmluvy je samozřejmě přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. nedávno též rozsudek ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15). V tomto případě je navíc třeba konstatovat, že čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na prvý pohled nemyslitelná, tzn. že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy. Proto ministerstvo ani žalovaná nemusejí nutně vypořádat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ne ty, které ani při vší představivosti nemohou aktivovat ochranu dle čl. 8 Úmluvy.“ Znamená to, že pokud cizinec vznesl konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do svého rodinného a soukromého života, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat (srov. např. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, či ze dne 2. 7. 2020, č. j. 9 Azs 122/2020). Správní orgán je proto povinen zohlednit přiměřenost takovýchto dopadů pouze ke konkrétní námitce účastníka řízení, a to za situace, kdy jím tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života není již na prvý pohled nemyslitelná či jen zdánlivá. Je přitom úkolem cizince, aby v řízení tvrdil skutečnosti o svých osobních či rodinných vazbách, které mohou být rozhodnutím dotčeny, neboť se jedná o jeho soukromou až intimní sféru –

pokud tak neučiní, správní orgány vycházejí z podkladů obsažených ve správním spisu (k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu, ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, ze dne 23. 7. 2020, č. j. 2 Azs 144/2020-33, ze dne 27. 1. 2021, č. j. 6 Azs 321/2020-41, či ze dne 10. 11. 2021, č. j. 8 Azs 161/2020-42).

24. Námitky nepřiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně uplatnila v rámci správního řízení již ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 13. 5. 2024. Tyto ve svém souhrnu spočívaly v tom, že na území ČR přicestovala počátkem roku 2022 a začala zde cíleně budovat svou budoucnost, když ministerstvo vnitra zahájilo řízení o zrušení platnosti jejího povolení k trvalému pobytu až zhruba rok a tři čtvrtě po jejím návratu. Ke dni vyjádření opětovně na území bez přerušení žila a pracovala téměř dva a půl roku. Na území se připravuje na příjezd svého manžela a dcery, kteří dle jejího vyjádření a pobytové oprávnění v ČR již požádali. Zajistila si zde stálé zaměstnání a v budoucnu zde plánuje otevřít vlastní restauraci. Současně zde splácí dluh na zdravotním pojištění, když úhrada splátek by byla v případě nuceného vycestování značně zkomplikována, stejně jako možnost jejího návratu do ČR.
25. V otázce požadavků na kvalitu odůvodnění správního rozhodnutí lze poukázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že z rozhodnutí správního orgánu musí být mimo jiné patrné, *„proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné, nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“*. Z rozhodnutí správního orgánu tedy musí plynout, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil. Povinnost odůvodnit rozhodnutí však z druhé strany nemůže být chápána tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument účastníků řízení (srov. obdobně například nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3441/11). Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek a není proto vyloučeno, aby případné mezery odůvodnění tato rozhodnutí vzájemně zaplňovala (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25).
26. Uvedenými námitkami žalobkyně se ministerstvo vnitra zabývalo na straně 6. a 7. prvostupňového rozhodnutí. Se způsobem vypořádání námitek žalobkyně nesouhlasila, když své výhrady uplatnila v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Vyjma toho, že žalobkyně nově namítla též nepřiměřenost v podobě nutnosti hrazení nákladů na cestu do Vietnamu za účelem podání nové žádosti o pobytové oprávnění a neúčelnost tohoto postupu s ohledem na již vytvořené vazby na území ČR, žádné další relevantní námitky nedoplnila a okruh námitek zůstal shodný. Odvolací námitky žalovaná vypořádala na straně 7. napadeného rozhodnutí.
27. Žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí obecně z důvodu absence zjištění všech hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů do jejího života. V této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31 a rozsudek ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37. Krajský soud konstatuje, že odkaz na uvedenou judikaturu je nepřiléhavý, neboť se týká hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí o správním

vyhoštění spadá mezi rozhodnutí, jejichž vydání musí předcházet posouzení přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života ze zákona (srov. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Hlediska, která při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí v tomto případě správní orgán zohlední, vyjmenovává ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Jak krajský soud již shora v bodě 22. a 23. odůvodnění vysvětlil, takovému posouzení rozhodnutí dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nepodléhá. Nelze však vyloučit možný rozpor s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V takovém případě však správní orgán vypořádává pouze námitky, které v této souvislosti účastník řízení v rámci správního řízení uplatnil.

28. Dle náhledu krajského soudu správní orgány v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí vypořádaly všechny žalobkyní uplatněné námitky stran dopadů zrušení povolení k trvalému pobytu do jejího rodinného a soukromého života. Námitky zopakované v žalobě spočívající v tom, že „[ž]alobkyně žije na území ČR již 21 let, kdy zde řádně podniká, obstarává finanční prostředky pro obživu sebe, své rodiny a taktéž splácí dluh u VZP, který v případě zamítnutí žaloby bude nedobyvatelný, neboť potenciální příjmy ve Vietnamu jsou tristní a sotva stač na obživu.“, žalobkyně uplatnila již v rámci správního řízení a správní orgány se s nimi vypořádaly na straně 6. a 7. prvostupňového rozhodnutí, resp. na straně 7. napadeného rozhodnutí, na které krajský soud pro stručnost odkazuje. Další konkrétní námitky nepřiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí, které neměly být ze strany správních orgánů vypořádány, žalobkyně v žalobě neuvádí. Krajský soud proto uzavírá, že žalobkyní namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí neshledal. Tato žalobní námitka proto není důvodná.
29. Konečně krajský soud přistoupil k otázce správnosti hodnocení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně z hlediska uplatněných žalobních námitek.
30. Námitky nepřiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí žalobkyně v žalobě uplatnila tvrzením, že žalovaná se nikterak blíže nezabývala tím, že od přicestování žalobkyně do zrušení jejího trvalého pobytu uplynula doba téměř 3 let. Za tu dobu se zde integrovala, obnovila si své zázemí, obstarává si finanční prostředky pro živobytí a splácení dluhu u VZP. Do zdejší společnosti je plně etablovaná, když zrušením jejího trvalého pobytu bude vystavena situaci, kdy bude nucena vycestovat a složitě žádat o navrácení trvalého pobytu. Taktéž její dcera si podala žádost o sloučení s matkou. Zrušení trvalého pobytu žalobkyně bude mít tedy fatální dopad do jejího života, neboť jí bude fakticky znemožněn její návrat do ČR. Žalobní námitky se tak povětšinou překrývají s námitkami uváděnými v rámci správního řízení.
31. Pokud jde o žalobou zmiňovanou dobu, která uplynula do rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobkyně, ze správního spisu vyplývá, že správní řízení bylo zahájeno dne 25. 9. 2023. Tohoto dne žalobkyně dle doručky převzala oznámení o zahájení správního řízení ze dne 15. 9. 2023. Podnětem k zahájení správního řízení bylo sdělení Zastupitelského úřadu v Hanoji ze dne 13. 12. 2021, které je součástí správního spisu. Napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 10. 2024. Na území ČR žalobkyně přicestovala dne 19. 1. 2022.
32. Je zřejmé, že od podnětu k zahájení správního řízení do jeho skutečného zahájení uplynula doba zhruba jednoho a tři čtvrtě roku. Napadené rozhodnutí bylo vydáno zhruba rok poté.

Přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně však nelze odvozovat od skutečnosti, kdy bylo napadené rozhodnutí vydáno. Podstatné je, jak silné vazby na území ČR měla žalobkyně v době vydání napadeného rozhodnutí vytvořeny.

33. Z protokolu o výsledku žalobkyně dne 22. 3. 2024 v rámci správního řízení vyplývá, že bližší členové rodiny, konkrétně manžel, dcera a matka žalobkyně, žijí ve Vietnamu. Z obsahu žaloby neplyne, že by se tento stav změnil. Konkrétní členy rodiny, kteří na území ČR žijí, vyjma svého bratrance, žalobkyně neoznačila. Z uvedeného lze dovodit, že žalobkyně má rodinné vazby spíše v zemi původu než na území ČR.
34. Zároveň žalobkyně své vazby na území ČR opětovně prohlubuje od ledna roku 2022. Doba, kterou strávila mimo území, je však nepoměrně delší. Odcestovala-li žalobkyně v roce 2007, setrvala mimo území nepřetržitě nejméně 14 let. Síla vazeb na území je mimo jiné úměrná době, kterou cizinec na území strávil. Minimálně od 25. 9. 2023 je pak její pobytová situace v návaznosti na zahájení správního řízení nejistá. Také doba strávená na a mimo území ČR proto svědčí o tom, že žalobkyně měla v době vydání napadeného rozhodnutí silnější vazby k zemi původu.
35. Žalobkyně dále uvedla, že za dobu pobytu na území ČR se zde integrovala, obnovila si své zázemí, obstarává si finanční prostředky pro živobytí a splácení dluhu u VZP. Ani žádná z těchto skutečností dostatečně neprokazuje porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. existenci natolik specifických okolností, pro které by bylo možné o porušení tohoto ustanovení uvažovat. Tvzení žalobkyně o dopadech rozhodnutí na její vazby na území ČR jsou zcela obecná a odpovídají zcela obvyklým důsledkům ukončení pobytu v jiných případech. Ztráta zázemí na území, kontaktů s blízkými osobami či možnosti podnikat patří k obvyklým důsledkům ukončení pobytu cizince na území.
36. Ze žalobkyní předloženého výpisu z obchodního rejstříku plyne, že funkce žalobkyně coby jednatelky ve společnosti Dao Thanh DV s. r. o. vznikla až dne 16. 9. 2024. Společnost vznikla a byla zapsána dne 28. 10. 2023. Současně z předložené pracovní smlouvy se společností TJJB s. r. o. ze dne 13. 10. 2023 plyne, že den nástupu žalobkyně do zaměstnání byl sjednán na den 15. 10. 2023. Nelze proto přehlédnout, že uvedené okolnosti, které dle názoru žalobkyně svědčí o její integraci do české společnosti, mají svůj počátek v době, kdy, již bylo zahájeno řízení o zrušení jejího povolení k trvalému pobytu na území ČR. Žalobkyně si proto musela být vědoma své nejisté pobytové situace.
37. Jde-li o eventuální vznik nákladů spojených s vycestováním zpět do vlasti, i tyto jsou zcela obvyklým důsledkem ukončení pobytu na území, který nemůže porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod osvědčit. Shodně skutečnost, že žalobkyně splácí dluh u VZP, nemůže založit dostatečně silný důvod pro to, aby v případě zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu bylo možno uvažovat o nepřiměřeném zásahu do jejího rodinného a soukromého života. Bližší členové rodiny žalobkyně dle jejího tvrzení mají o pobytové oprávnění na území zažádáno. Nelze však předvídat, jakým způsobem bude o jejich žádosti rozhodnuto. Krajský soud proto konstatuje, že námitky žalobkyně nepředstavují „výjimečnou“ okolnost, ve které by bylo nezbytné spatřovat porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
38. Krajský soud proto s ohledem na shora uvedené neshledal, že by napadené rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně, resp. žalobkyně takový zásah v projednávané věci neprokázala. Závěrem je třeba uvést, že z

Shoda s prvopisem: J. M.

tvrzení žalobkyně nevyplynuly žádné konkrétní okolnosti, pro které by pro ni bylo nezbytné, aby disponovala právě nejvyšším pobytovým oprávněním. Z ničeho neplyne, že by žalobkyně nemohla získat jiné, nižší oprávnění k pobytu, či že by nemohla vycestovat z území ČR. Napadené rozhodnutí ostatně ani nezpůsobuje nucené vycestování žalobkyně. Stanovení lhůty k opuštění území státu není přímým zásahem do práv cizince či osob s ním žijících spočívajícím v jeho nuceném vycestování z území ČR. Dává žalobkyni možnost upravit si pobyt na území ČR jiným způsobem (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2021, č. j. 8 Azs 303/2019-49, č. 4281/2022 Sb. NSS či ze dne 18. 11. 2022, č. j. 3 Azs 235/2022-27).

IV. Závěr a náklady řízení

39. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšnou žalovanou, v jejím případě nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením před soudem vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené nad rámec běžné úřední činnosti. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 20. ledna 2025

JUDr. Tereza Kučerová v. r.
samosoudkyně